

Δια τούτο οφείλομεν αγάπην εις όλους τους ανθρώπους, ουδέ ίχνος μίσους ή κακίας να ευρίσκεται εις τας ψυχάς μας, όπως κληθώμεν τέκνα Θεού.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης-Αριζονίτης](#)

Η αγάπη του ουρανίου Πατρός ημών εΐη μετά των υμετέρων ψυχών, ίνα δια ταύτης ζωογονούμενοι ποιήσητε καρπόν υπακοής εις τας ζωοπαρόχους Αυτού εντολάς. «Οι θέλοντες ευσεβώς ζην εν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται» (Τιμ. 3,12). Εφ' όσον δι' αφοσιώσεώς σας εις το αγγελικόν πολίτευμα ακολουθήσατε τον Σωτήρα Χριστόν, καθήκον μέγιστόν εστιν το υπομείναι τας θλίψεις είτε εκ φύσεως προέρχονται είτε εκ ραθυμίας είτε εξ αμαρτημάτων είτε εξ ανθρώπων. Εφ' όσον θέλομεν ζήσαι την κατά Χριστόν ζωήν, οφείλομεν υποταγήναι τω θείω θελήματι, διότι τα πάντα εκ Θεού έρχονται, και εφ' όσον εκ Θεού, άρα θείον θέλημα, ο Πατήρ ο ουράνιος διατάζει, ουχ υπακούσωμεν; Δεν θα αναφωνήσωμεν μετά του μακαρίου Ιώβ «ως έδοξε τω Κυρίω, ούτω και εγένετο, εΐη το όνομα το όνομα Κυρίου ευλογημένον»; (Ιώβ 1,21).

Δια της υπομονής λοιπόν και της ευχαριστίας της προς τον Θεόν δεικνύομεν υπακοήν εις το θείον θέλημα και ο υπακούων ουκ αξιωθήσεται αποκτήσαι απ' εντεύθεν την αιώνιον ζωήν εν εαυτώ; Ναι, ζήσεται εις τους αιώνας των αιώνων! Λοιπόν αγωνισθώμεν, ακονίσωμεν τας ψυχάς μας εις το ακόνι της υπομονής, όπως εκφέρωμεν έργον ευάρεστον τω Θεώ, θλίψεις, αρρώστειαι, στενοχωρίαι, πειρασμοί, ουδέν των τοιούτων θα χωρίση ημάς από της αγάπης του Χριστού, διότι εκ των προτέρων έχομεν διδαχθή και λάβει γνώσιν, ότι στενή και τεθλιμμένη η οδός, η οδηγούσα τους βαδίζοντας αυτήν εις την άλυπον ζωήν. Άκανθοι και

τρίβολοι δεξιά και αριστερά τέθινται εις την οδόν, άρα έχομεν ανάγκην προσοχής πολλής.

Εις την τεθλιμμένην οδόν, την δοκιμασίαν της ασθενείας κ.λ.π., έρχεται το αγκάθι της ολιγοπιστίας, της ανυπομονησίας, της δειλίας, να ξεσχίση το ένδυμα της ψυχής, χρεία λοιπόν εξαγκυλώσαι τούτο δια της πίστεως και της ελπίδος και της υπομονής, έχοντας ως πρότυπον τον Ιησούν Χριστόν, ο Οποίος εις όλην την επίγειον ζωήν Του είχε πολλές θλίψεις και πολλά αγκάθια κατέθλιψαν την παναγίαν ψυχήν Του, διο ανεφώνει, «Εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών» (Λουκ. 21,19).

Δια των ασθενειών και εν γένει των θλιβερών, ο Θεός ως Πατήρ διατίθεται ημίν, διότι ζητεί τρόπους δια να μεταδώση την αγιότητα Αυτού, «Τις εστιν υιός, ον ου παιδεύει πατήρ; Ει δε χωρίς εστε παιδείας, άρα νόθοι εστέ και ουχ υιοί» (Εβρ.12,8). Βαβαί! Ωστε, όταν υποφέρωμεν, τότε φαίνεται καθαρά ότι είμεθα παιδιά του Θεού. Και τις άράγε δεν θέλει να είναι παιδί του Θεού; Άρα εάν θέλης παιδί του Θεού να είσαι, υπόμεινον μετ' ευχαριστίας και πίστεως και ελπίδος τας υπό του Θεού στελλομένας θλίψεις και πειρασμούς. Και οι εξ ανθρώπων πειρασμοί και αυτοί εκ του Θεού εισι, όπως αποκτήσωμεν ανεκτικότητα, μακροθυμίαν, συμπάθειαν, υπομονήν, διότι πάντα ταύτα είναι χαρακτήρες θείοι, καθώς μας λέγει ο Κύριος: «Ανατέλει τον ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5,45).

Δια τούτο οφείλομεν αγάπην εις όλους τους ανθρώπους, ουδέ ίχνος μίσους ή κακίας να ευρίσκεται εις τας ψυχάς μας, όπως κληθώμεν τέκνα Θεού. Ουκ άξια τα παθήματα της όλης ζωής μας απέναντι των ασυλλήπτων αγαθών, όπου έχει ετοιμάσει ο Θεός δια τας ψυχάς εκείνας, όπου θα σηκώσουν τον σταυρόν, ο οποίος έχει κατασκευασθή είτε εκ φύσεως είτε εξ ανθρώπων είτε εκ του διαβόλου. Διότι οιονδήποτε πάθος ή αδυναμία μας πολεμεί, όταν το αντιπολεμώμεν, τότε μας γίνεται αιτία να αξιωθώμεν του μακαρισμού: «Μακάριος ανήρ, ος υπομένει πειρασμόν, ότι δόκιμος γενόμενος λήψεται τον στέφανον της ζωής» (Ιακ. 1,12).

Δια τούτο, παιδί μου, υπομείνατε τα πάντα, διότι αοράτως πλέκεται στέφανος εις εκάστου κεφαλήν, διότι δριμύς ο χειμών, γλυκύς ο παράδεισος, υπομένετε τον παγετόν των δοκιμασιών, ίνα χαίρων χορευή ο πους υμών εις τον ουρανόν.

Γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Περί θλίψεων, πόνων και κόπων.

Πηγή: elderephraimmarizona.blogspot.ca